

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد قراگوزلو
۲۴ اکتوبر ۲۰۱۴

ضرورت همبستگی منطقه‌ی و بین‌المللی سوسیالیست‌ها با کانتون کوبانی

در آمد

انتلاف علیه داعش به سرکردگی امریکا به مفهوم واقعی فقط دو قدرت را کم دارد. یکی خود داعش و دیگری دولت ترکیه. اضافه شدن این دو قدرت متحد و هم پیمان جمع این انتلاف را به سادگی جمع خواهد کرد. در خصوص صف بندی دولت‌های منطقه و منافع قدرت‌های برتر امپریالیستی پیرامون عروج هارترین شاخه‌ی القاعده؛ ما کم و بیش طی چند مصاحبه و مقاله نکات مبسوطی را گفته و نوشته ایم. اینک بر آنیم تا با اشاره به چند مؤلفه جدید در متن مقاومت کوبانی بر یک نکته مهم با تأکید بر ضرورت همبستگی جهانی سوسیالیستی تأکید کنیم و درس‌ها و دست‌آوردها و میراث ارزشمند مقاومت کوبانی را به مجالی دیگر وانهم.

همسویی با دشمن دشمن!

سکوت "جامعه جهانی" در خصوص تعرض همه سویه داعش به کوبانی چندان محل حیرت نیست. "جامعه جهانی" تیتیر دیگر دولت‌های امپریالیستی است که از طرح و نقشه برای شکست کمونیسم روسی در افغانستان تا لحظه حال القاعده را مانند گروه فشار خود چرخانده اند در عین این که مانند تعارضات و تضادهای درونی سرمایه داری به سر و کول هم زده اند. به این مفهوم داعش نماد تشخص یافته و مشخص تعارضات و تضادهای سرمایه داری بحران زده نیز هست. کافی است ترکیب پیاده نظام این جریان با تأکید بر نوع ملیت شان مورد ملاحظه واقع شود. اگرچه متحدان مستقیم و منطقه‌ی دولت‌های امپریالیستی هم صدا با ناسیونالیست‌های مفلوک و لیبرال‌های پوک از زبان آقای اردوغان جار می‌زنند که "داعش و حزب اتحاد دموکراتیک سوریه یکسان و هر دو تروریست هستند" اما واقعیت این است که این دو جریان برای ترکیه و عربستان یک سان نیستند. حمایت علنی ترکیه از داعش و یورش به مقاومت و مبارزه کردها فریه تر از چند فاکت دم دستی است. حامیان "آزریباجان متحد" کوبانی و حامیانش را به "ترک ستیزی" متهم می‌کنند. اصلاح طلبان ژینگول – که ریش‌های امنیتی خود را تراشیده اند- انتشار گسترده تصاویر دختران رزمنده کوبانی را "سکسی" و "تحریک جنسی" می‌خوانند و در دل آنان را به "اسید پاشی" تهدید می‌کنند، تازه لیبرال شده‌ها با کمک سروش و مهاجرانی و گنجی و نظریه سازان حلقه جرس از سوراخ کلید به کشفیات نصر حامد ابوزید دستبرد می‌زنند تا ضمن نفی "خشونت" گریلاها ثابت کنند که "نه بابا جان! آموزه‌های ما با داعش یکی نیست. مگر

هرمنوتیسم نخوانده اید؟ ما سال هاست که تفکر النصر بالرعب **مصباح** را نقد می کنیم". این آقای دکتر **مهاجرانی** کلاً "کارشناس" جالبی است. وقتی به نقد "خسونت" کمونیست ها وارد می شود؛ با ولخرجی کشتار خمرهای سرخ را نیز به حساب ما می ریزد اما در نقد داعش مانند آقا معلم ها خط کش به دست می گیرد! اینان ضمن پذیرش کلیت ماجرا از داعش به عنوان جریان "راست افراطی" و تخریب کننده وجهه "معتدل و مدبر" ارتش آزاد سوریه انتقاد می کنند. در چنین شرایطی که سرنوشت کانتون کوبانی به تداوم سستی‌پندگی جنبش های اجتماعی رادیکال در منطقه گره خورده است و در شرایطی که همبستگی با مبارزان کوبانی در ترکیه و ایران با امتناع و سرکوب دولت ها تضعیف شده است می توان به گشایش درجه های همبستگی بین المللی چشم دوخت. پیش از ورود به متن این مبحث اشاره به یک نکته مهم ضروری است. در میان اکتیویست های چپ ایران دو مؤلفه در روزهای اخیر محل نزاع بوده است:

الف. چنان که دانسته است غالب جریان های چپ رادیکال حمله آمریکا به افغانستان را محکوم کردند. این منطق که القاعده و طالبان آن قدر ارتجاعی هستند که می توان از یورش امپریالیسم و جمع کردن بساط گانگسترهای ملاعمر استقبال کرد و حداقل علیه آن برنخاست اکنون نادرست از آب در آمده است. از دولت ارتجاعی **برهان الدین ربانی** تا دولت فاسد **کرزی** و جانشین به حق آن مؤید جای گزینی یک ارتجاع با ارتجاع دیگر است. در لیبیا نیز همین واقعه تکرار شد و برخی ابتداء در حمایت از حمله فرانسه به دولت ارتجاعی **قذافی** سخن گفتند اما وضع وخیم و خونبار کنونی لیبیا نشان می دهد که دعوا جای دیگری جریان داشته است. جایی که یک میلیون و چهار صد هزار بشکه نفت و طلب هشتاد میلیارد یوروی لیبیا از فرانسه خوابیده بود. اینک در مورد کوبانی مسأله این است که آیا حملات هوایی آمریکا و متحدانش به جبهه داعش تا کجا قابل دفاع است؟ ما می دانیم که رهبران اتحاد دموکراتیک بارها از دولت ها خواسته اند که به جای دخالت مستقیم به ایشان اسلحه سنگین بفروشند. برای تقابل با داعش - که به راحتی سلاح های سنگین امریکائی ارتش کلنگی عراق را در اختیار گرفته است و به بازار سیاه و سفید پول و سلاح نیز دسترسی دارد - کلاشینکوف و آرپی جی و بی کی سی کافی نیست. برای ما به درستی دانسته نیست که حملات هوایی ناتو به مواضع داعش تا کجا مفید بوده است اما همین حالا و در حالی که سقوط کوبانی غیر منتظره نیست، دل باختگان آمریکا همصدا با جریان برتر رسانه دست به کار مصادره پیروزی احتمالی مقاومت کوبانی شده اند: "نه مگر بدون کمک بشردوستانه آمریکا کوبانی سقوط کرده بود؟" این کری خواندن ها بیش از رو کم کنی است. بالاخره باید با فاکت ثابت شود که مقاومت مردم با اتکاء به نیروی خود راه به جایی نخواهد برد. بی شک بمباران داعش در کوبانی و هر کجای دیگر اهداف خاصی را دنبال می کند که ساده ترین آن نه نظریه زمینه سازی برای باز اشغال عراق بلکه از یک سو بستر سازی برای درهم کوبیدن باقی مانده ساختارهای اقتصادی سوریه و ساقط کردن دولت **اسد** و حفظ دولت دست نشانده عراق و حریم است و از سوی دیگر ایجاد سرزمین سوخته و استفاده از "نعمات جنگ" برای کنترل بحران اقتصادی است. درست مانند اهداف جنگ دوم جهانی که بحران ۱۹۲۹ را ترمیم کرد و برخی آن را به حساب "نیو دیل" و کینز- دکستروایت ریختند. به هر حال مستقل از اهداف آمریکا - که هرگز خیر نبوده است- مسأله این است که استقبال سازمان های رزمنده کرد از بمباران داعش امری عقلانی و بدیهی و بسیار طبیعی است. گمان نمی زوم که در گیر و دار جنگ دوم جهانی هیچ کمونیست رادیکالی از این که مواضع فاشیست ها توسط جنگنده های انگلیس بمباران می شد غرو لندی کرده باشد و در یادداشت های روزانه اش به نقد امپریالیسم پرداخته باشد.

تذکر: شنیدم "دوست عزیز" با تکرار بحرالطویل نویسی های شش هفت سال گذشته علیه ما و دوستان ما از قیاس نبرد ضد فاشیستی در ستالین گراد و کوبانی بر آشفته و به غیرپرولتری بودن مبارزان کوبانی اعتراض کرده است. خوبه که بعد از اضمحلال داعش از مبارزان کوبانی بخواهیم که آمارگیری تعداد پرولتاریای حاضر در آن کانتون را علنی کنند. مشروط به این که هزینه سرشماری را "رفیق" منتقد پرداخت کنند!

ب. مسأله دیگر گفت و گوهای سیاسی میان رهبران اتحاد دموکراتیک و امریکا و ترکیه است. نه فقط تجربه تاریخی مذاکرات رهبران کرد با دولت های وقت ایران و عراق بلکه عبث بودن مذاکرات رهبران پ. ک. ک با دولت ترکیه نیز به وضوح نشان داده که سرنوشت مردم زحمت کش کرد در جای دیگری رقم می خورد. "عاقلانه ترین" نتیجه این مذاکرات البته کرنش و تسلیم حزب دموکرات بارزانی و اتحادیه میهنی طالبانی در مقابل امریکا و استقرار دولت حریم است. ما پیشتر در مقاله "انقلاب عراق بستر ساز مرگ ناسیونالیسم کرد" از ماهیت به غایت ارتجاعی دولت حریم سخن گفته ایم. بنگرید به :

<http://www.afgazad.com/Siasi/041111-MQG-Engelaabe-Iraq.pdf>

در واقع سکوت و انفعال دولت حریم و یارانش در دولت عراق (جریان اتحادیه میهنی طالبانی- معصوم- زیباری) مقابل فجایع شنگال و کوبانی بیش از همدستی با دولت های ترکیه و ایران است. در مجموع چنانچه رهبران اتحاد دموکراتیک بخواهند با ستراتیژی "دشمن دشمن من دوست من است" در کنار امپریالیسم امریکا بنشینند- حتماً اگر فرض کنیم که به راستی امریکا کمر به انهدام داعش بسته است- بی گمان نه فقط چوب حراج به دست آوردهای دو سال مبارزه و مقاومت در سه کانتون خواهند زد و نتیجه جان فشانی های زنان و مردان آزاده را به باد خواهند داد بل که در بهترین حالت یک دولت اقلیم دیگر در منطقه خواهند کاشت و دموکراسی توده ئی کنونی را فدای بند و بست های بالا خواهند کرد. گرچه در شرایط کنونی که کوبانی از هر سو زیر فشار و تهاجم توحش داعش است طرح چنین مبحثی کمی زود رس به نظر می رسد اما برخی زمزمه ها در خصوص ائتلاف با ارتش آزاد علیه پشمارا به بسط این نگرانی ها دامن می زند. سرنوشتی دولت استبدادی اسد از طریق ارتش امپریالیسم و عربستان ساخته "آزاد" سوریه را حداکثر به لیبیا یا افغانستان کنونی مبدل خواهد کرد.

همبستگی جریان ان. پ. آ

طی چند هفته گذشته همبستگی با مقاومت کوبانی تا حدودی چشم گیر بوده است. از سنج تا تهران و استانبول و پاریس خیابان ها همپوشانی های گرم را شهادت داده است. در مورد نظاره گری فعالان جنبش کارگری – به خصوص در تهران- و وانهادن روند این همبستگی به جریان غالب لیبرال و در اقلیت ماندن چپ باید در جای دیگری سخن گفت. بالاخره چپ ایران که از درون آتش دهه ۶۰ به تدریج در حال تجدید قوای خود است در حال حاضر از کنار زدن لیبرال ها و کسب هژمونی در جنبش های اجتماعی پیشرو ناتوان است. جریان رسانه ئی برتر روزانه ساعت ها پخش زنده و مرده مقاومت کوبانی را در دستور کار خود گذاشته است و حتی یک تریبون به چپ میانه نیز نداده است. باری مسأله فعلاً این نیست.

کمونیست های رادیکال و اتحادیه های کارگری فرانسه غالباً نسبت به جنبش های اجتماعی کشور ما و خاورمیانه مسؤولانه برخورد کرده اند. این همپوشانی در برهه های مختلف و به شیوه های گوناگون پراتیک شده که در مجموع برآیند روش انترناسیونالیستی حاکم بر روی کرد این رفقا است. پشتیبانی بی دریغ از جنبش و فعالان رادیکال کارگری ایران از جمله فاکت هائی است که در تاریخ مبارزات منطقه ئی و بین المللی سوسیالیستی ثبت شده است. در همین راستا یورش وحشیانه اسرائیل به نوار عزه و کشتار مردم بی دفاع فلسطین یک بار دیگر گرایش نیرومند انترناسیونالیستی کمونیست های فرانسوی را برجسته ساخت. در ماه های جولای و اگست همین سال (۲۰۱۴) خیابان های پاریس شاهد اکیسیون هائی عظیم علیه دولت اسرائیل بود. انتظار نیروهای چپ و سوسیالیست ایران از رفقای فرانسوی خود- و البته از سایر سازمان های مشابه- در چنین بستری شکل بسته است. این انتظار بنا به دلایلی که بر ما به درستی دانسته نیست در متن مقاومت تاریخی و جریان ساز کوبانی پاسخ واقعی نگرفته است. سوسیالیست های

ایرانی، عراقی، ترک و سوری به حق انتظار داشتند - و دارند هنوز هم- که رفقای کمونیست و چپ فرانسه و سایر کشورهای اروپائی همچون نماینده جنبش مقاومت کوبانی به میدان بیایند و دست کم در سطح حمایت از غزه خیابان را اشغال کنند. کمترین انتظار این بوده است که جنبش های اجتماعی رادیکال دولت های اروپائی را با طرح چند مطالبه زیر فشار بگذارند. چنین روی کردی هیچ ربطی به چشم داشت از بالا و لابی در کریدورهای اتحادیه اروپا ندارد و تنها امتیاز گیری از سرمایه داری به سود مقاومت های مردمی است.

یک. لغو حکم تروریستی خواندن پ. ک. ک. و ی. پ. گ.

دو. فروش سلاح سنگین به واحدهای مقاومت خلق در کانتون های سوریه.

سه. شناسائی و دستگیری و ابطال پاسپورت اتباع خود که در صدد پیوستن به داعش هستند.

چهار. تحریم و یا فشار گذاشتن بر روی ترکیه به منظور باز کردن مرز به سوی آوارگان و داوطلبان پیوستن به مقاومت کوبانی و پذیرش مجروحان جنگی.

پنج. حضور پزشکان بدون مرز در مرز سورج و امداد رسانی به آوارگان.

شش. ارسال دارو و غذا و ..... و نیازهای گرمایشی به کوبانی.

....

شاید همین کم کاری هاست که به انتقادهای حق به جانبی نسبت به چپ های اروپا و به ویژه فرانسه دامن زده است. تا آن جا که دوستانی با قیاس حمایت از غزه و کوبانی چپ های فرانسه و انگلستان و امریکا را "چپ اسلام زده" معرفی کردند. صحت و سقم کاربست این ترکیب فعلاً بماند اما از قرار رفقای رادیکال جریان "ان. پ. آ" (حزب نوین ضد کاپیتالیستی) در جریان مقاومت کوبانی تا حد ممکن و به صورت مختلف اکسیون و صدور بیانیه، پراتیک نسبتاً فعالی را در دستور کار خود گذاشته اند. اما به نظر می رسد هنوز این سطح از دخالت گری نه فقط مطلوب نیست بل که به مراتب کم تر از توان واقعی جریان است که **اولیویه بزانشنو** سخنگوی آن را بر عهده دارد؛ مگر این که ما در ارزیابی توان این رفقاء به اغراق گرفتار آمده باشیم. باری به منظور اطلاع حامیان کوبانی ترجمان متن بیانیه "ان. پ. آ" به ضمیمه ارائه می شود و این نکته حیاتی مورد تأکید قرار می گیرد که البته همبستگی انترناسیونالیستی با کوبانی و مقاومت های احتمالی مشابه در آینده ضرورت انکار ناپذیر استمرار و پیروزی این جنبش هاست؛ اما به راستی تا زمانی که یک دولت مقتدر چپ در منطقه ما شکل نیسته باشد کماکان باید شاهد توقف و انحراف و هژمونی ناسیونالیسم در این جنبش ها باشیم.

محمد قراگوزلو

تهران. ۳۰ مهر [میزان] ۱۳۹۲

ضمیمه :

کوبانی شهر شهید به دست جهادی ها، ارتش ترکیه همدست آنان و ریاکاری قدرت های بزرگ

شهر کرد کوبانی در شمال سوریه که از حدود دو هفته پیش مورد تهاجم و محاصره قرار گرفته در معرض سقوط به دست نیروهای انتگریت ارتجاعی دولت اسلامی، داعش، که از همدستی ارتش ترکیه بهره می برد، قرار دارد. بمباران های هوایی ائتلاف امپریالیستی هواپیماهای جنگنده امریکائی و اروپائی در عین تظاهر به کمک به مردم کرد از هیچ گونه کارائی برخوردار نیست. اما واقعیت این است که تنها نگرانی قدرت های بزرگ پاسداری از منافع خودی است و نه حفاظت از مردم قربانی نیروهای مذهبی ارتجاعی.

"ان. پ. آ" از خواست "پ. ی. د" (حزب اتحاد دموکراتیک، سوریه) و "پ. ک. ک" (حزب کارگران کردستان، ترکیه) جهت دست یابی به تسلیحات مؤثر برای مبارزان "ی. پ. گ" (قطعات مدافع خلق) و "ی. پ. ژ" (قطعات مدافع زنان) پشتیبانی می کند.

"ان. پ. آ" از دولت فرانسه و اتحادیه اروپا می خواهد که "پ. ک. ک" و "ی. پ. د" را از فهرست سازمان های تروریستی اتحادیه اروپا خارج کنند. "ان. پ. آ" انسداد مرز ترکیه و سوریه توسط ارتش ترکیه، که مانع عبور داوطلبان کرد ترکیه برای کمک به خواهران و برادران خود در کوبانی می شود، را محکوم می کند. "ان. پ. آ" ادعای رهبران ترکیه برای ایجاد یک "منطقه حائل" مرزی میان ترکیه و سوریه و تحت کنترل ارتش ترکیه، به مجردی که دولت اسلامی/ داعش کار کثیف خود در پاکسازی قومی کردستان سوریه را به اتمام برد، را از پیش محکوم می کند. این جا تبنای دولت محافظه کار اسلامی اردوغان با دولت اسلامی/داعش بار دیگر به وضوح آشکار می شود.

"ان. پ. آ" به کردها و نیز به نیروهای دموکراتیک در سوریه و عراق، به مردم و کارگرانی که در مقابل این ترور مقاومت می کنند در مورد همبستگی کامل خود اطمینان می دهد. "ان. پ. آ" به بسیج در کنار آنان فراخوان می دهد. ما مصممیم به مداخله جدید امپریالیستی که دولت های غربی میلیاردها (یورو) در گلوگاه آن می ریزند پایان دهیم، و از اینان امکانات کمک رسانی به دو میلیون مردم آواره گریزنده از قتل عام و جوینده پناهندگی و حمایت، کسب کنیم. به ویژه از آنان می خواهیم مرزهایشان را به روی این مردمان بگشایند، به جای این که غرق شدن هزاران تن از آنان در مدیترانه را به نظاره بنشینند.

مونتروی - ۷ اکتوبر ۲۰۱۴